

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. november 2013
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Christina Hjeresen
Sagsnr.: 2013-0037-0054
Dok.: 958291

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om forbrugeraftaler (L 39), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 5. november 2013.

Morten Bødskov

/

Rikke-Louise Ørum Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

**Spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om forbrugeraftaler (L 39)
fra Folketingets Retsudvalg:**

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 4. november 2013 fra Teleindustrien, jf. L 39 - bilag 4.”

Svar:

I Teleindustriens brev af 4. november 2013 til Retsudvalget stilles der fire spørgsmål om anvendelsen af standardfortrydelsesformularen i forslaget til lovens bilag 3. Formularen i forslaget til lovens bilag 3 svarer til formularen i forbrugerrettighedsdirektivets bilag IB.

1. For så vidt angår Teleindustriens første spørgsmål om, hvorvidt den erhvervsdrivende for at opfylde oplysningspligten vedrørende fortrydelsesretten skal give forbrugeren en kopi af standardfortrydelsesformularen, bemærkes det, at det følger af lovforslagets § 8, stk. 1, nr. 9, at forbrugeren skal have oplysninger om, hvorvidt der er fortrydelsesret og i givet fald betingelser, frist og procedurer for at gøre fortrydelsesretten gældende. Herudover skal den erhvervsdrivende formidle standardfortrydelsesformularen i lovens bilag 3 til forbrugeren.

Oplysningerne skal gives på et varigt medium inden for rimelig tid efter aftaleindgåelsen og senest ved levering af varen, jf. lovforslagets § 13. Gives oplysningerne om fortrydelsesretten – herunder standardfortrydelsesformularen – ikke på et varigt medium senest ved leveringen af varen, vil fortrydelsesperioden først løbe fra den dag, hvor forbrugeren har modtaget oplysningerne på et varigt medium. Fortrydelsesperioden vil dog altid senest udløbe 12 måneder og 14 dage fra forbrugers modtagelse af varen, jf. lovforslagets § 19, stk. 4.

2. For så vidt angår Teleindustriens andet spørgsmål om, hvorvidt den erhvervsdrivende kan opfylde kravet om at give standardfortrydelsesformularen på et varigt medium ved i ordrebekræftelsen at linke til en fast hjemmeside, hvor formularen ligger, henvises der til definitionen af varigt medium i lovforslagets § 3, nr. 5, og lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.1.3.2.9. Bestemmelsen gennemfører forbrugerrettighedsdirektivets artikel 2, nr. 10. Heraf fremgår det, at en hjemmeside som udgangspunkt ikke kan anses for at være et varigt medium, hvilket også understøttes af praksis fra EU-Domstolen, jf. Domstolens dom af 5. juli 2012 i sag C-49/11, Content Services, som er nævnt i lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.1.3.2.9.2. I denne sag udtalte Domstolen, at en

hjemmeside, hvor oplysninger er tilgængelige for forbrugeren via et link, ikke kan anses for at være et varigt medium. Det afgørende er, hvorvidt forbrugeren har mulighed for at lagre de oplysninger, der er sendt til ham personligt, så der ikke sker ændringer i oplysningerne.

Selv om den erhvervsdrivendes hjemmeside er statisk og således som udgangspunkt ikke ændres, vil den erhvervsdrivende fortsat have mulighed for f.eks. at slette hjemmesiden eller ændre domænenavnet, så det link, forbrugeren har modtaget, ikke længere virker. Forbrugeren vil således ikke med denne fremgangsmåde være sikret at kunne lagre oplysningerne. På denne baggrund kan et link i ordrebekræftelsen til en fast hjemmeside næppe anses for at opfylde kravet om at give forbrugeren oplysningerne i lovforslagets § 8, stk. 1, nr. 9, på et varigt medium.

3. Teleindustriens spørger endvidere til, om standardfortrydelsesformularen vurderes at være klar, tydelig og letforståelig for en forbruger. Synspunktet blev også anført i Teleindustriens høringssvar til betænkning nr. 1540. Der kan i den forbindelse henvises til pkt. 2.4.4 i den kommenterede høringsoversigt.

Standardfortrydelsesformularen, der indeholder en række klart definerede punkter, der tydeligt viser, hvilke oplysninger der skal angives, forventes at gøre det lettere for forbrugerne at udnytte fortrydelsesretten, f.eks. ved fortrydelse af en aftale indgået med en erhvervsdrivende i et andet land, hvor forbrugeren ikke taler sproget. Det bemærkes endvidere, at standardfortrydelsesformularen er et tilbud til – og ikke en forpligtelse for – forbrugeren. Forbrugeren kan således vælge ikke at benytte formularen, men i stedet på anden måde give en utvetydig meddelelse om, at fortrydelsesretten udnyttes, jf. lovforslagets § 20, stk. 1.

4. For så vidt angår Teleindustriens fjerde spørgsmål om muligheden for at iværksætte initiativer, der muliggør, at de erhvervsdrivende ikke skal anvende standardfortrydelsesformularen, bemærkes det, at kravet om, at den erhvervsdrivende på varigt medium skal give forbrugeren standardfortrydelsesformularen, følger af forbrugerrettighedsdirektivets artikel 8, stk. 7. Da direktivet på dette punkt er udtryk for totalharmonisering, efterlades der ikke medlemsstaterne en mulighed for at fravige direktivets krav herom. En ændring af dette krav vil dermed forudsætte en ændring af forbrugerrettighedsdirektivet.

5. Justitsministeriet skal i øvrigt bemærke, at Teleindustrien efter lovforslagets fremsættelse har gjort opmærksom på, at den præcisering af lovforslagets bemærkninger om, at en oplysning om, inden for hvilket tidsinterval der vil ske levering, vil kunne opfylde kravet i artikel 6, stk. 1, litra g, om oplysning om leveringstidspunkt, som Justitsministeriet nævner i pkt. 2.4.3 i den kommenterede høringsoversigt, ikke ses medtaget i lovforslagets bemærkninger.

Justitsministeriet skal i den forbindelse bemærke, at den omtalte præcisering ved en beklagelig fejl ikke er blevet indarbejdet i bemærkningerne forud for fremsættelsen. Som anført i den kommenterede høringsoversigt må kravet i § 8, stk. 1, nr. 8, om oplysning om det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varen, imidlertid efter Justitsministeriets opfattelse fortolkes således, at en oplysning om et tidsinterval, inden for hvilket der vil blive foretaget levering, vil kunne opfylde oplysningskravet.